

MUSIKK

Tom Hell byr på relativt enkle tekster på «Until This Blows Over». Men så er det jo popartist han er. ARKIVFOTO: JON ANDERS SKAU

Den vanskelige kjærligheten

Thom Hell er trist og melankolsk på sjuende studioalbum. Men det låter vakkert for det.

POP Until This Blows Over

Thom Hell
(VME)

Kanskje det går over....

Thom Hell bøyer seg duknakket over pianoet. Og over gitaren. Han er blå, trist og melankolsk, og føler at hver dag leder ham til vinteren. Men det er likevel håp.

For etter vinteren kommer våren. Og de siste ordene på dette albumet er *But it won't stop me from trying – no – cause I know what comes after winter*. Det han synger om før det er den vanskelige kjærligheten. Om alle de tapte kampene, og alle misforståelsene, om avgjørelser som gikk i

mot ham. Thomas Helland (39) klarer ikke å følge med og forstå de vanskelige kodene, de smertefulle avgjørelsene og tiden da det hele går

over fra stor kjærlighet til brudd og smerte.

Han er ikke den største poeten innen dette faget. Thom Hell forsyner seg av klisjeer og tidvis enkle vendinger, som han alltid har gjort. Noen vil kalle det ungdomsskoleleengelsk, men med den inderligheten han legger igjen med sin stemme, så blir de fø-

lelelsestunge skildringene like troverdige som om Paul McCartney, The Beach Boys og The Moody Blues hadde sunget dem. Thom Hell er en popartist. Han er ingen samfunnsengasjert frelser og meningsbærer. I alle fall ikke som artist. Thom Hell lever i sin egen popboble når han skriver tekster og melodier. Og det gjør godt komme inn i boblen hans. Igjen.

Dette er hans sjuende album siden debutten med «I Love You» for 11 år siden. Noen av oss har vært hekta hele veien, mens andre synes det blir litt småkjedelig å høre på Thom Hell sine enkle popøvelser, hans hang til lange symfoniske låter med temaskifte og stilbrudd, og hans opp-og-ned stemme fra fasett til rolig visesang. Vi som synes det er fint og flott kan nok en gang vende tommelen opp.

Han åpner med den rolige og behagelige, «I Found a Way», før det tar litt mer av på «Everything is Happening So Fast».

«Time» er også en nydelig låt, mens det svakeste sporet her er «Lonely Girl», der det skjer litt for lite arrangementsmessig. Høydepunktet er «Ride Along», som begynner som en lekker og rolig poplåt, og som bygger seg opp til et nytt tema mot slutten. Her snakker vi litt Jeff Lynne og ELO.

Thom Hell og samarbeidspartnerne Morten Martens og Gunnar Sæter, gjør ikke noe uventet og overraskende på dette albumet. Men her er likevel en besnærende og forførende atmosfære som vi som liker klassisk pop kan like og lytte til lenge. Helt til «Until This Blows Over».

RUNE SLYNGSTAD